

Değişmeyen Takvim

Atanas RADOYNOV*

Türkçesi: İslâm Beytullah ERDİ

Dünya dönmeye devam ediyor. Kör güçler onun hava boşluğunda ve orantıları bozulan yüzünde kasırgalar koparıyor.

Büyük kızıl güneş Dünya'nın engebeli folluğundan yuvarlanandı. Keçi guguk kuşunun yüzüncü ötüşünü sayana kadar kızıl güneş gök kubbeye tırmandı. Üç ulu meşe ağacı tertemiz gökyüzünü payandalamaktaydı ve sabah fısıltısıyla ilkbaharın gelmesini istiyorlardı. İlkbahar ise vadideki fundalıktan sırtında pas rengi yelekli bir keçi yavrusu ile ağır ağır gelmeye karar vermişti.

Dün akşam anne keçi yavrusunu doğurmak için sürüden ayrılarak bu fundalığa gizlenmişti. Ve işte şimdi yavru keçi sırtında pas rengi yeleğiyle, şeker kamışı gibi ince bacaklarıyla yürümeye çalışıyordu. Anne keçi parlayan nemli gözleriyle ilkbahar sabahını kucakladı. Güzel yavrusu için hece hece kendi kendini övdü. Hayır, tüm vadide onun yavrusundan daha güzel bir şey yoktu. Başını çevirip tekrar tekrar ona baktı ve: "Anasının güzeli! Senden daha güzeli yok!.." dedi.

Yavru oğlak siyah kadife burnunu yukarıya kaldırdı, havada taze süt kokusu yakalayınca adımladı, başını anasının karnı altına soktu ve sıcak memesini ağızladı.

İlkbahar günü de güneşin sıcak memesinden emdi. Belki de ana keçiye öyle geldi. Dünya, parlayan iki gözün görebildiği boyutlarda küçüldü ve gördüğü Dünya tasavvur edilemeyecek kadar yeşildi. Çünkü ana keçi için en aşikâr olan şey, tüy gibi sık ve yeşil otların her yerde boy atmış olmalarıydı.

Biraz sonra anne keçinin kulağına tekenin boynunda taşıdığı pirinç çınırağın sesi geldi. Bu boynuzlu, sakallı ve pas renkli yakışıklı, oğlağın babasıy-

Bu hikâye yazarın V. Igala na satvorenieto, Bulgarski Pisatel "Sofya 2004, s. 31" adlı eserinden alınmıştır.

* Çağdaş Bulgar yazarlarından Atanas Radoynov Yambol'un Gorska Polyana köyünde doğmuştur. "Yaratılışın Açısında", "Yılan Gömleği", "Nuhun Gemisi", "Ejderhasız Olur Mu?", "Stranca Dekameronu", "Bir Avuç Masal", "Yolüstü Ateşi" gibi hikâye ve romanlarının sahibidir. Edebi çalışmalarında gösterdiği başarılarından dolayı PEGAS adlı sanat ödülüne lâyık görülmüştür. Burgaz Yazarlar Cemiyeti Başkanı olup AVTOGRAF adlı kültür ve sanat dergisinin yazı işleri müdürüdür.

dı. Fakat şu anda bu ayrıntı onu hiç de heyecanlandırmıyordu. Köy ötelere, bayırın arkasındaydı. Oradan keçi sürüsü görünüyordu. Sürüyü önüne katan çoban bağırıp çağırıyordu. Teke, anne keçinin dün akşam kendisine oynadığı oyundan dolayı ona çıkışacaktı, fakat sırtında pas renkli yeleğiyle beyaz ve zarif oğlakçığı görünce öfkesi geçecekti. İnsan kalbi, yeni doğanların huzurunda hissettiği şefkati hiçbir zaman ve hiçbir şeyin huzurunda yaşamaz. Anne keçi bunun böyle olduğunu biliyordu, çünkü bu onun ikinci defa anne oluşuydu. Yavrusunu kandırarak aşağıya, keçi sürüsüne doğru yürüdü.

Uzayın ve yeryüzünün ebedi takvimiyle tuğyan eden bu ilkbahar günü, nice yüce bir olay gerçekleştirdiğini idrak edebiliyor muydu? Duyuyor musunuz, keçi oğlak doğurmuştu! İlkbahar kendi tabiatı ve heyecanı ile anayı kutluyordu. Guguk kuşu yüz defa: “Oğ-lak! Oğ-lak! Oğ-lak!..” diye haykırdı; oğlağın üstüne düşmesin diye gökyüzünü payandalayan üç meşe ağacı onun geleceğini kehanet etmeye giriştiler; hafif bir rüzgâr fundalıkta bir şarkı tutturd ki, bu şarkı da oğlak içindi; güneş kırmızı ağızıyla oğlağın tüylerini yaladı; vadiden geçen tren düdüğünü çalarak anne keçiyi selâmladı.

Minnettar tabiat, değişmeyen takvimin içinde gerçekleşen bu doğuşun gizemini kutluyordu.

***

Dünya dönmeye devam ediyor. Kör güçler onun hava boşluğunda ve orantıları bozulan yüzünde kasırgalar koparıyor.

Dişi geyik fundalıkta göz gezdirdi, güneşli yaylayı kolaçan etti ve kuşku duyulacak bir şey görmeyince küçücük yavrusuyla oradan çıktı. Yavrusunun upuzun ayacıkları henüz kuvvetlenmediği için dengesini yürüyerek tutabiliyordu.

Dün akşam ki doğum acılarından sonra dişi geyik acıktığını hissetti ve hırsıyla taze otlara saldırdı. Ara sıra zarif başını kaldırıyor tabiatın sayısız seslerine kulak kabartıyor, korkuyor, fakat siyah gözlerinin saf ve mülâyim bakışı ve de tüm hisleriyle çevresindeki hayatın güzelliğini de kavrayabiliyordu. Güneş, otlar, kuşlar, kertenkeleler, beyaz kelebekler, sinecikler, çiçek açmış yaban güllerinin kokusu fevkalâde idi. Hayat! Kendini de bu bütünün içine ilâve edersen doy doymabilirsen yaşamaya!

Dişi geyik, yavrusunu işte bu bütünün içine katıyordu.

***

Dünya dönmeye devam ediyor. Kör güçler onun hava boşluğunda ve

orantıları bozulan yüzünde kasırgalar koparıyor.

Dişi geyik hisleri ve gözleriyle silâhı elinde adamı göremedi. Adam durmuş gizlice kendisini takip ediyordu. Bir ilkbahar günü içinde bu ne biçim bir düzendi! Onu yaratan, hayat veren doğal sorumluluğuna ve ahengine ne kadar ters düşüyordu bu eli silâhlı adam!

İnsanlığa, analığa karşı kurşun sıkmayı yasaklayan herhangi yazılı veya yazısız bir yasa olmalıydı! Muhakkak, muhakkak olmalıydı. Ancak Allah'ın ve yasaların yasakladığı şeylerden başka en sık ne mi yapıyor insan?..

İşte şunu! Adam, beklenmedik bir anda, isabetli ve düşüncesizce ateş etti. Dişi geyik son defa bile yavrusuna bakamadı, çünkü büyük ve yüce ilkbahar gününün muhteşem güzelliği yoğunlaşarak gözlerini kamaştırdı. Son olarak gözleri bir geyik otuna takıldı. Onun kırmızıya çalan beyaz gözleri merhamet ve teessüfle kendisine bakıyordu. İncecik gövdesini süsleyen çiçeği konuşuyor gibi hareketler yapıyor ve dişi geyiğe:

“Ölme! Ölme! Ölme!” diye yalvarıyordu.